

VLADO ŠOŠTARIĆ, dipl. ing. šum. (1955.-2016.)

Prof. dr. sc. Željko Španjol

Dana 4. svibnja 2016. godine, na dan Sv. Florijana, zaštitnika vatrogasaca, iscrpljen bolešću napustio nas je naš dragi prijatelj i kolega Vlado Šoštarić nadimkom Kanader, dipl. ing. šumarstva te ing. zaštite od požara (ZOP). Od Vlade smo se oprostili 9. svibnja 2016. godine na mirogojskom Krematoriju uz vatrogasne i vojne počasti. Na vječni počinak ispratili su ga svećenici vlč. Alfred Kolić i vlč. Stjepan Levanić, njegova obitelj, rodbina, prijatelji, kolege sa Šumarskog fakulteta, brojni vatrogasci iz Hrvatske i Slovenije te suborci, prijatelji i poznanici.

Bio je oženjen, otac jedne kćeri i ponosni djed dviju unučica. Rođen je 22. travnja 1955. godine u Glini u radničkoj obitelji, po majci Mariji, r. Priljeva i ocu Slavku. Osnovnu školu završio je u Glini. Od rane mladosti ostaje kod kuće radeći i pomažući obitelji. U međuvremenu služi vojni rok. Da bi završio školovanje u Upravnoj školi u Zagrebu u posebnom odjeljenju u Glini, prekida posao. Tu završava prve dvije godine a treću u Zagrebu u Centru usmjerenog obrazovanja za upravu i pravosuđe. Usporedno sa školovanjem zapošljava se u RO „Sigurnost“ Zagreb. Školske godine 1981/82 upisuje Šumarski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je diplomirao s temom „Šumski požari kao ekološki destabilizatori“ 1994. godine. U međuvremenu je 1986. godine diplomirao na Višoj tehničkoj školi za sigurnost pri radu i zaštitu od požara.

Radio je u većem broju poduzeća i ustanova: GP „Uzor“ Glina, RO „Sigurnost“ Zagreb, KB „Sestre milosrdnice“, Hrvatsko narodno kazalište“ Zagreb, UP „Lotrščak“ Zagreb, MUP PU Sisačko-moslavačka odakle odlazi u mirovinu 2005. godine. Gdje god je radio i bio članom udruga, aktivan je u društvenom i političkom djelovanju samo s jednim ciljem, pomoći čovjeku i zajednici.

Vatrogastvo mu je odredilo životni poziv i radni put. Već se 1971. godine učlanjuje u DVD Viduševac. Zvanje stručnog radnika vatrogasca stječe 1980. godine, a zvanje stručnog radnika vatrogasca –specijalist 1981. godine.

Tijekom rada završava više tečajeva i osposobljavanja iz područja vatrogastva i sigurnosti na radu. Na Otvorenom sveučilištu Zagreb od 1996. godine imenovan je vanjskim stručnim suradnikom-predavačem za zaštitu na radu i zaštitu od požara. Stalno se usavršavao u dobrovoljnom i profesionalnom vatrogastvu. U dobrovoljnom vatrogastvu postigao je čin višeg vatrogasnog oficira (časnika) I. klase 1989. godine.

Obavljao je niz funkcija i dužnosti u DVD-ima i VSO (VZO i VGZ) od kojih ističemo da je bio komandir DVD Trnje od 1983. do 1986. godine, zamjenik predsjednika DVD trnje od 1988. do 1989. godine, zapovjednik DVD Glina od 1995. do 1997. godine, predsjednik VZG Glina od 1995. do 1998. godine te član nadzornog odbora VZZ Sisačko-moslavačke 1995. godine.

U Domovinski rat odlazi kao dragovoljac u postrojbe MUP-a 1. listopada 1991. godine, s 3. bataljunom 110. Zagrebačke brigade. Odlazi s činom mlađeg vodnika i bolničara na Osječko ratište. Borbeni put ga vodi na novogradiško i posavsko ratište. Ukazom Predsjednika RH 28. svibnja 1992. godine unaprijeđen je u čin pričuvnog natporučnika. Osim zamjenika zapovjednika saniteta obnašao je i funkciju Izvjestitelja ZOP-a. Već 1. prosinca 1993. godine odlazi ponovno kao dragovoljac u Prvu bojnu Glina na Pokupsko ratište. Periodu od 1. svibnja do 30. rujna 1994. godine po potrebi službe odlazi za Izvjestitelja ZOP-a u LOB 303 ZP Zagreb. U 20. domobranskoj pukovniji Glina opet djeluje do 20. siječnja 1995. godine kada se privremeno demobilizira, da bi se pred vojno-redarstvenu akciju Oluja. 1. kolovoza 1995. ponovno vratio u svoju postrojbu kao zapovjednik satnije Treće bojne, s kojom će ući u svoju rodnu Glinu 9. kolovoza 1995. godine. Dolaskom u Glinu odmah započinje s radovima na normalizaciji života, ali i postupnim sakupljanjem preostale opreme za nastavak djelovanja DVD Glina. Iz tog razloga okupit će nekadašnje članove DVD-a Glina i DVD-a Bučica, Gornjeg Taborišta (Glinskog), Novog sela Glinskog, Šatorinje i Viduševca te održati

Obnoviteljsku skupštinu DVD-a Glina, zatim i skupštinu VZO (VZG) Glina, te će kao i u DVD-u biti izabran za prvog njenog predsjednika, sada u oslobođenoj Glini.

Svoj ratni put završit će kao zapovjednik borbene skupine 20. domobranske pukovnije Glina 20. siječnja 1996. godine.

Cijelo vrijeme je razvijao prijateljsku suradnju s veteranima alpicima iz pokrajine Lombardija iz Italije, sa djelatnicima Talijanskog kulturnog centra u Zagrebu, a posebice s veleposlanikom za kulturu, prof. Robertom Sarzijem. To je rezultiralo mnogim humanitarnim pomoćima kako za prognane banijce, tako i lijekovi i razni sanitetski materijal i opremu za Hrvatsku vojsku, dječju bolnicu u Klaićevoj te KB „Sestara Milosrdnica“ u Zagrebu.

Valja napomenuti da osim funkcija i obveza „u uniformi“ Vlado se prihvaćao svih aktivnosti na vraćanju kulturnog i civilnog identiteta i života svoga kraja. Već tijekom Domovinskog rata među svojim prognanim banovcima smještenim u Novom Čiču pokreće kulturno umjetničku aktivnost svoga kraja prikupljajući narodne nošnje, bilježeći narodne pjesme, plesove i običaje. Pokreće osnivanje Hrvatskog kulturno-umjetničkog društva „Glinska tamburica“ i biva izabran za prvog predsjednika Nadzornog odbora. Sve će to pretočiti u knjigu.

Iako su mu vatrogastvo i vojska odredili glavninu životnog puta, gotovo da nije bilo područja koje ga nije zanimalo, posebice vezano uz njegov kraj. Povijest, arheologija, kultura, običaji, tradicijski instrumenti, oruđa i alati, priroda, napose šume i lov. Svu tu građu marljivo je sakupljao, bilježio i sortirao. Nažalost, njegov život trajao je prekratko da bi mogao dovršiti većinu započetih ideja.

Kao šumar zanimao se za lovstvo svoga kraja te je sakupljao građu i objavio knjigu o LD „Jelen“ Stankovac. Posebno je bio vezan za mjesto svojih korijenja, selo Stankovac. Prikupljao je obimnu pisanu povijesnu građu, foto dokumentaciju te napisao velik broj kartica teksta, ali nažalost taj rukopis nije dovršen i ukoričen. Također je prikupljao obimnu građu za monografiju o glinskom vatrogastvu, kao i monografiju DVD-a Maksimir. Radio je neumorno, iako već vidno narušena zdravlja. Nažalost nije dočekao njihovu objavu.

Za svoj nesebičan rad i doprinos dobio je niz odlikovanja, priznanja i zahvala. U vatrogastvu spomenut ćemo vatrogasnu spomenicu za 10 i 20 godina rada; vatrogasnu medalju za opće zasluge s brončanim, srebrnim i zlatnim obilježjem; vatrogasnu spomenicu za hrabrost i požrtvornost s brončanim, srebrnim i zlatnim obilježjem; godine 1998. primio je Odlikovanje za posebne zasluge u vatrogastvu. Za učešće i aktivnosti u Domovinskom ratu odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata 1990-1992. te medaljom „Oluja“.

Vlado Šoštarić objavio je više od 60 stručnih radova, članka, osvrti i prikaza iz svih područja svog životnog interesa i djelovanja. Za njim ostaju mnogi rukopisi, dijelom pripremljeni materijali koji traže da se njegova djela završe. Bio je velik i priznat kolekcionar vatrogasnih medalja, odlikovanja i amblema. Žalosno bi bilo da propadne toliki trud i vrijednost u prikupljenoj građi vezano za vatrogastvo i kulturu, običaje i život glinskog kraja.

Vlado Šoštarić jako je bio vezan za Šumarski fakultet, posebice za nas nekolicinu, koji smo kao „njegova generacija“ iz studentskih dana ostali raditi na fakultetu. Redovito nas je posjećivao, razmjenjivali znanja i informacije, a posebice je bilo interesantno s Vladom razgovarati o svemu onome što radi i priprema, diviti se njegovoj upornosti. Vlado je posebno bio vezan za pokojnog prof. dr. sc. Branimira Prpića, jer su ih vezivali zajednički zavičajni korijeni. Već vidno narušena zdravlja opet je dolazi do nas, da bi pri kraju iz kruga svoje obitelji nazvao i pitao kako su njegovi prijatelji i njihove obitelji. Naprosto je nevjerovatna njegova komunikativnost. Nije postojala osoba do koje Vlado nije mogao doći. Mnogima nam je nesebično pomagao kada nam je trebala pomoć i kontakt.

Autor ovih redaka bio je i ostao prijateljski vezan s njim i njegovom obitelji, a vezala nas je, njega operativno, mene biološko-ekološko i znanstveno problematika šumskih požara.

Nedostaje nam svima nama koji smo ga poznavali ono njegovo prvo kad se javi ili dođe na vrata: gdje si, kako si, „Rode Moj“.

Hvala ti prijatelju i kolega za toliko puno toga što si nam ostavio stručno, ljudski i prijateljski.